

LHOTECKÝ OBČASNÍK

Číslo 13

Ročník XV

24. srpna 2009

Milí občané,

jen neradi se loučíme s létem, ale nic naplat, všeho do času. Zářijový školní zvonek se neúprosně blíží a zanedlouho zavolá školáky do školních lavic a oznámí jim, že je konec prázdnin. I my odrostlejší podvědomě vnímáme ono zvonění, kterým končí volnější období dovolených a odpočinku. Do nového školního roku přejeme všem dětem hodně síly a především nadšení, neboť jak říká moudré přísloví „S chutí do toho a půl je hotovo“.

starostka obce

Napsali jsme:

Vážený pane předsedo Senátu,
Vážený pane předsedo Poslanecké sněmovny,
Vážený pane premiére,

vím, že máte mnoho práce, ale to naše občany nezajímá. Zajímá je, proč mají jezdit pro léky do města, když jim je může vydat jejich praktický lékař. Může? Nemůže! A proto píší.

Jste „šéfy“ seskupení, ve kterých se tvoří a schvalují zákonné a jiné normy pro fungování života v tomto státě. A protože ty normy jsou hodně často proti normálnímu běhu života a také proti logice, poškozují občany. Především občany na venkově. Mohu takových nepovedených norem vyjmenovat řadu – „vedu“ takovou malou vesnici od roku 1994. Udělali jsme mnoho práce – především jsme společně vytvořili myslící občanskou společnost, která dovede spravovat své věci, pokud jí „stát“ nebrání.

Již dvakrát jsme řešili vydávání léků. Dvakrát jsme s peticí uspěli. Nyní není jiné řešení, než změna norem, které tuto problematiku řeší. Pro vesnice nikdo nelobuje – ani Svaz měst a obcí ani Spolek pro obnovu venkova. Jednotliví „přátelé malých obcí“ řeší většinou jen ty „své“ obce – viz „práci“ poslanců při „porcování medvěda“ a především viz řadu norem, které chybně řeší správu a život ve vesnici.

Takovým příkladem je i problém vydávání léků. Venkovský člověk jede za lékařem do příslušné ordinace v jiné vesnici. Zaplatí peníze za cestu tam a zpět. Dále jede pro léky do jiného místa – zaplatí opět cestu tam a zpět. To bylo „křiku“ a „lidumilných“ řečí pro třicet korun u lékaře! Kdo „křičel“? Naši občané ne. A nyní zaplatí za cesty mnohem více, než za léky a návštěvu lékaře. Přesto o peníze nejde – jde o nepohodlí a

obtíž pro pacienta a o aroganci a nesmyslné řešení těch, kdo rozhodli. Je to proti „zdravému rozumu“. Ti, kdo o životě na venkově rozhodují venkovský život neznají. To dokazuje např. i „norma o sněhu“ pana senátora Kubery.

Tak si tyto dvě normy spojme: Napadl sníh, nikdo jej neodklidil, protože obec nemá na úklid finanční prostředky. Pacientka musí k lékaři, protože jí „došly“ léky, které pravidelně užívá již řadu let. Vstane, zatopí, protože jí nikdo nepošle „dálkově“ teplo. Nasnídá se (chleba doma má, nemusí se brodit sněhem do obchodu, pokud v té vesnici vůbec obchod je) a sněhem projde na autobusovou zastávku. Dojede do obce, kde je ordinace lékaře. Sněhem jde 20 minut do ordinace. Tam dostane recept. Sněhem se 20 minut vrací a čeká hodinu na autobusové zastávce na autobus do města (nebo domů a do města pojede příští den). Tam jde několik - možná opět 20 minut - po uklizeném chodníku do lékárny. (Město na úklid sněhu finanční prostředky má.) Vyzvedne si lék a čeká ve městě hodinu i dvě, aby se vrátila do své zasněžené vesnice.

Podle rady paní Viery Júdtové ze Všeobecné zdravotní pojišťovny může někomu říci, aby jí lék přivezl. Může to být sousedka, ale také lékař. Jak geniální! A také může chtít na vedení obce, aby zajistilo v obci výdejnu! Proč to má všechno dělat? Proto, že si někdo vymyslel nesmysl, který lidem, o kterých ten „někdo“ nic neví a velice, velice jim komplikuje život. Stáří není příjemné ani bez takových zbytečných komplikací - a seniorů se tato záležitost především týká.

Podle článku v MF DNES z 10. srpna 2009 se prý malé obce snaží budovat výdejny léků. Není divu, když jim „zbývají“ finanční prostředky!!! Malé obce mají přece hotové vodovody, kanalizace, postavené čističky odpadních vod, penziony pro seniory, zrekonstruované silnice a chodníky, dobré veřejné osvětlení a bohatě dotovaný kulturní a společenský život, protože jim stát poskytuje dostatek financí. Mohou proto začít budovat zbytečné výdejny léků.

Proto také členové zdravotních výborů obou komor a pracovníci ministerstva zdravotnictví této republiky tvoří a schvalují tak úžasné normy. Vesnice přece na všechno mají!

A nejen tyto výbory a toto ministerstvo. „Jinde“ jsou schvalovány zákony, kterými je možno prominout stovky tisíc na daních hoteliéroví, čerpat dotace na nevěstinec ze státních peněz, „porcovat medvěda“ na zbytečná golfová a jiná hřiště, na aquaparky bez vody, dotovat lyžařské a jiné sportovní „megalomanie“ apod. To všechno je možné rozhodnout proto, že na běžný život vesnic nejsou peníze potřeba, jsou totiž vším perfektně vybavené, žijí tam „jiní“ občané, kteří si sami staví domy a sami se o ně starají. A obce jim teď zajistí výdejny léků.

Vylíčila jsem příběh „povzdechla jsem si“ a nyní zpět k problému: kdyby někdo z těch, kdo normy tvoří a schvaluje, přemýšlel se znalostí prostředí, nemohla by být taková norma vytvořena a schválena, pokud by zástupci Svazu měst a obcí a Spolku pro obnovu venkova odpovědně pracovali, také by norma nevznikla nebo by byla okamžitě zrušena. Celá záležitost nemá logiku. Proč tvořit výdejny? Lékař je dostatečně kvalifikovaný - když ví, co předepsat, ví, co vydat, sdělení, že „je riziko, že lékař bude dodávat pouze léky od výrobce, s nímž má dohodu“ (paní Viera Júdtová, MF DNES 10. 8. 2009) je urážlivé. Každého mohu z

něčeho podezřívát – třeba senátora, poslance, ministra – že nebude řádně plnit své povinnosti a bude „přihrávat“ sobě nebo „své obci“ či dalším. Nebudeme proto raději vůbec své zástupce volit?

Norma svojí nepřesnou formulací o tom, kdy a komu může lékař vydat léky, zakládá konfliktní situace ve vztahu: 1) lékař – pacient (já lék nedostal, on ano, je to protekce, možná mu něco dal) 2) lékař – kontrolní orgán (pro nepřesnou formulaci vždy může dojít k dohadům, kdy bylo či nebylo nutné lék vydat).

Praktičtí lékaři jsou „druh na vymření“ a takovéto normy jistě přímo „lákají“ mladé lékaře, aby tuto profesi vyhledávali a houfně se hlásili k příslušné atestaci

Vážení pánové, děkuji, že jste dočetli až sem a věnovali mému dopisu svůj čas. Proč píší?

Do vesnice jsem se přistěhovala z Prahy v roce 1992 a od roku 1994 ji „vedu“. „Nastudovala jsem si ji“, znám rozdíly vesnice a města, znám problémy malých obcí, mám vesnici ráda.

Moje celoživotní pracovní téma zní: „Hodnoty a hodnocení v procesu řízení“. Řízení je věda a její realizace v praxi je těžká. Diletanti řídit nedovedou – jen zařizovat – možná. Proto řada přijatých norem není kvalitní. Chybí právě to vymezení hodnot, systematické vztahy i další.

Nechci poučovat a kritizovat, chci pomoci řešit, proto předávám poznatky o problému z pohledu běžného života lidí ve vesnici.

Problém, který přijatým rozhodnutím o vydávání léků lidem na vesnici vznikl, je třeba řešit s ohledem na ně a na logiku věci. A je třeba jej řešit **IHNEDE!**

Bude tak vyřešeno:

zájem pacienta – čas, pohodlí, finance, manipulace s ním,

zájem lékaře – nebude narušen optimální vztah lékař – pacient, důvěra výdejny – finance – čas

Dále tím bude řešeno: prestiž profese praktického lékaře a vítězství zdravého rozumu

P.S.

Jadwiga Staniszkis: „Dobré vládnutí vyžaduje neobyčejně elitářský diskurz a zároveň zachování respektu k lidem, kterým se vládne“. In: O moci a bezmoci, Centrum pro studium demokracie a kultury, Brno 2009.

Lhota 13.srpna 2009

Vlasta Čepičková

Přečetli jsme: Několik vět 2009

Vydáno 02. srpna 2009

Před 20 lety se schylovalo ke konci vlády komunistů nad naší zemí a o tuto změnu jsme aktivně usilovali.

Za 20 let mnozí z nás svým umem, pílí a inteligencí dosáhli profesních úspěchů a blahobytu, o kterém se nám za komunismu ani nesnilo. Budování soukromého úspěchu jsme vykoupili tím, že jsme až příliš ochotně odevzdali osud věci veřejných do chtivých a chamtivých rukou.

Skandály dnešních politiků sledujeme se stejným znechucením jako někdejší tupost těch komunistických. Napříč zemí se rozrostl bezprecedentní systém korupce na komunální, krajské i centrální úrovni. Vstupenkou na lukrativní posty polostátních podniků a organizací s miliardovými rozpočty je legitimace nebo spřízněnost s velkou politickou stranou.

Nepozastavujeme se nad tím, že v zemi, kde je pracovní síla 3x levnější než v západní Evropě, je kilometr dálnice 2x dražší. Nepozastavujeme se nad tím, že narozeniny primátora či státního úředníka rozhodujícího o miliardách, stojí jeho „oficiální“ roční plat. Nepozastavujeme se nad tím, že miliardové veřejné zakázky získá ministrova firma s momentálně neznámým vlastníkem - akciemi na doručitele. Nepozastavujeme se nad tím, že bývalý premiér vydělal desítky milionů na obchodě s akciemi od podnikatele, kterému předtím zajistil miliardovou dotaci. Nepozastavujeme se nad tím, že výroba tramvajenky s čipem stojí v Praze 10x více než v Londýně nebo v Paříži.

Vleklá vyšetřování, když k-ním vůbec dojde, končí tím, že obvinění se neprokázala. Pokud magistrátní úředníci uvíznou v síti policie, tak jediné té švýcarské nikoli české.

V naší zemi lze dnes ustát jakýkoli skandál, za několik dní ho překryje ten další.

Hlavě státu, zaměstnané vlastní ješitností a bojem proti nebezpečí evropské integrace, nestojí korupce za půl slova. I když je to dnes méně okaté, média vědí o čem psát víc, o čem méně, o čem nic.

Zatímco v dobách komunismu jsme museli překonávat strach, nyní je překážkou lenost. Nadáváme na ceny, ale jsme líní změnit banku nebo telefonního operátora. Necháme se stříhat jak ovce.

Jsmo líní se informovat, vytvářet si, prosazovat a bránit svůj názor. Místo příslunu a zpracování informací si vymýváme mozky stupidními seriály. Místo zpráv a názorů čteme v bulváru o celebritách, kdo komu zahýbá a s kým. Náš národní cynismus se masochisticky vyžívá v tom, jak hrozné panují poměry a sami kromě vymyšlení vtípů neděláme nic. Ti přihlouplí se ještě rozčilují nad stotisícovými platy, ale miliardové causy jim unikají.

Svou lenost pak omlouváme filozofií, že „jsou stejně všichni stejní“ případně „tíhle budou ještě horší“.

Za nezám a lhotejnost k osudu věcí veřejných zaplatíme vysokou cenu. Korupce prodražuje většinu investic financovaných z daní i z obrovského deficitu. Ukrajuje šance našich dětí, na nichž v soukromí tak usilovně pracujeme. Zadlužuje zemi, která bude jednou jejich.

Dvě největší strany si rozparcelovaly tuto zemi s tím, že stejně budeme muset volit jednu z nich bez ohledu na to, jak prezíravě se k nám budou chovat. Myslí si, že stačí provětrat strašáky, zahrát na strunu sociálních jistot pro jedny a strunu nízkých daní pro druhé. Technika jejich vládnutí přitom dlouhodobě vylučuje jedno i druhé. Monopol jedné strany v naší zemi nahradila střídavá a na komunální úrovni i společná vláda dvou stran, které se vždycky nějak dohodnou. Je přitom zřejmé, že i ostatní strany využívají své zaslepené loajální „fanoušky“, ochotné jim odpustit úplně cokoli.

Vedení velkých stran sází na to, že se budeme bát zahodit náš hlas podporou malých, nových či exotických a že nám nezbude než zvolit jejich oranžovou či modrou košili blíží než toho druhého kabát. Kolikrát jsme už slyšeli, že „není koho volit“, mnozí volit nechtějí a nepůjdou. Kolikrát jsme svou volbu s pocitem studu nikoli hrdosti, zdůvodňovali menším zlem. Není snad právě takovýto vynucený hlas z rozumu ten „vyhozený“? Jakou cenu má vůbec náš hlas, když ho dáváme se skřípěním zubů?

Nikdo z nás si nedělá iluze, že by malé politické strany byly lepší a čestnější než ty velké. Moc korumpuje vždy. Ale absolutní moc korumpuje absolutně.

Šance podzimu 2009 nespočívá v konkrétní straně či programu, spočívá ve změně, v tom, že přemícháme již zdánlivě rozdané karty a dáme průchod naší nespokojenosti alespoň ve volbách, když už to neumíme na náměstích. Nemylme se, dvě největší strany budou určovat osud země i v budoucnosti, ale pokud dnes jejich arogantní chování odměníme, odepřeme jim tím důvod ke změně a k obrodě. Přejeme-li si změnu jejich vedení, případně v nich chceme později najít místo pro vlastní pravé či levé ambice, cesta paradoxně vede přes jejich podzimní volební neúspěch.

Možná jsme se někdy ptali našich rodičů a prarodičů: „A proč jste s tím tehdy něco neudělali?“ Připravujme si dnes odpověď pro naše děti.

Nemusíte to podepisovat.

Můžete to poslat dál. Jiřina Šiklová, Praha 1. Klimentská 17, e-mail jiri-na.siklova@ecn.cz

Krásná vesnice.

Do Lhoty jezdím už 16 let. A jezdím tam ráda. Je to jedna z prvních malých obcí, která si pořídila čističku odpadních vod a pomohla tak přírodě. Za obcí je nádherná kaštanová alej, která letos oslavila už deset let své nové slávy – zaslouží si ji. V obci bylo za ty roky desítky nádherných výstav, koncertů, akcí pro děti i dospělé. Neznám žádnou jinou vesnici, kde je tolik aktivit. Také plyn tu mají a pěkný obchod.

Při poslední návštěvě mě vesnice překvapila nádherným prostorem na návsi. Škoda, že nájemci restaurace nevěnují dostatek pozornosti květinám a pořádku na venkovní terase a kolem ní. Také není jisté, zda ti pejsci, přestože jsou hezčí, nejsou důvodem malé návštěvnosti podniku. Při mé návštěvě bylo krásné počasí a v restauraci ani pod slunečníky vůbec nikdo – prázdninové poledne bez hostů. Hygiena a psi před restaurační kuchyní spolu opravdu příliš nekomunikují.

Co je ale strašného, je ten „slepičí prostor“ za restaurací. Myslela jsem, že je to opuštěný dům. Ale není. Prý v něm bydlí několik mladých lidí. Ani se to nezdá být možné. Ta ulice má vůbec asi smůlu. Ten dům vedle slepičího dvorku také nemá upravenou terasu a na konci ulice je další „slepičinec“ a opuštěný dům. Nic takového v horní části vsi nenajdete. Škoda – tak krásná vesnice a právě na nejvíce viditelných místech nepořádek. U parčíku v horní části obce hromada písku a suti před pěkným domem. Centrální návsi, které obec věnuje velkou pozornost, si nejbližší obyvatelé neváží a u nové čtvrti v Zahradní ulici kdosi neseká trávu na svém, asi stavebním pozemku.

Jsou to věci, které jsou v celé řadě vesnic běžné – nikdo se nad nimi nepozastaví. Ale ve Lhotě „bije do očí“, protože ta obec je výjimečně krásná a velká většina občanů o ni vzorně pečují. Díky.

Dr. Libuše Hašková

Kronika

V roce 1989 pokračoval život obce pod vedením národního výboru v Žilině. Nejčastějším programem jednání orgánů MNV byly skládky domovních odpadů.

Podařilo se konečně vybudovat přívod vody ke hřbitovu a bylo vybudováno osvětlení mezi Lhotou a Žilinou. Brigádně se prováděl úklid veřejných prostranství. V kultuře se pokračovalo podle zvyklostí, dobrá byla práce knihovny.

V závěru roku 1989 je v kronice zapsáno:

„Docházelo k převratným událostem nejen v našem státě, ale i v okolních státech socialistického bloku. U nás to začalo 17. listopadu při studentských

oslavách Mezinárodního dne studentstva. Došlo zde ke střetu s bezpečnostními složkami, byla i četná zranění. Potom se přidali umělci, různá občanská hnutí, denně se manifestovalo na Václavském náměstí a velká manifestace byla zorganizována na Letenské pláni, kde byly vznášeny požadavky k odstoupení vládnoucí strany a vládnoucích funkcionářů. Současná vláda byla donucena odstoupit, prezident republiky podal demisi. Na jeho místo byl zvolen nejčastější řečník na manifestacích – dramatik Václav Havel. Do čela federálního shromáždění byl postaven Alexandr Dubček.

V naší obci se žádné politické mítinky nekonaly, ani žádná veřejná shromáždění. Ze stávajících funkcionářů obce nebyl nikdo odvolán a vyměněn. Organizace Národní fronty doporučily jejich setrvání do příštích voleb.

V roce 1989 uzavřeli sňatky: Miroslava Dubcová a Jaroslav Koula, Lucie Kožená a Roman Štýbr, Alena Kofentová a Martin Kohout, Stanislava Buriánová a Josef Švejcar, Věra Topinková a Vladimír Olič.

V roce 1989 se narodili: Petr Jírovský, Lukáš Kučaba, Jiří Kinter, Andrea Jupová, Tereza Čermáková, Jan Machalík, Jaroslav Kohout

V roce 1989 zemřeli: František Černý, Jaroslav Kohout, Marie Šulová, Marie Švarcová, Antonín Šíma, Václav Frýdl, Václav Kohout.

Zapsala Marie Černá

Věra Nedvědová informuje

14. června jsme přivítali malé občánky: Filipa Dědocha a Michala Jakuba Ospalého. Přejeme jim hodně šťastných let a rodičům, babičkám a dědečkům radostné chvíle a potěšení z ratolestí,

29. srpna začíná ve 14:00 hodin srpnová seniorka,

4. září slaví narozeniny pan Ladislav Prošek. Přejeme mu hodně zdraví, pohody a myslivecké štěstí,

5. září odpoledne se sejdeme na lhotecké návsi, abychom oslavili pouť,

10. září slaví narozeniny pan Miroslav Melen. Přejeme mu hodně zdraví, pohody a dobré nálady,

12. září začíná v 15:00 hodin v Klubu U Splavu módní přehlídka,

19. září projede obcí peleton cyklistického závodu Praha – Karlovy Vary. Ještě budeme informovat,

9. a 10. října se konají volby do Poslanecké sněmovny.

Poděkování patří:

- ✓ hasičům, kteří odklidili stromy poražené bouří,
- ✓ hasičům, kteří vyčistili okapové žlaby u Kohoutů v čp. 11,
- ✓ manželům Kohoutovým, kteří za vyčištění žlabů přispěli finanční částkou na konto obce,
- ✓ paní Marii Hamouzové, která odklidila zbytky po poražené lípě na návsi,
- ✓ paní Jitce Šulové za úklid padlého modřínu Na Skalce,
- ✓ panu Vladimíru Kolářovi za likvidaci plevele na veřejné komunikaci,
- ✓ všem, kteří sekají trávu a uklízí kolem svých domů,
- ✓ skupině „nadšenců“ kteří se dvakrát „potopili“ do rybníka, aby jej vyčistili a udělali nám všem radost z pěkné podívané na náves,
- ✓ klubu pétanque za pěkně „vyvedené“ informace o činnosti.

Lhotecký občasník vydává občanské sdružení „DOMOV pro všechny“, Lhota. Povoleno MK ČR E 14377. oulhota@seznam.cz, www.lhotaukladna.cz

Obec Lhota u Kladna Vás srdečně zve na módní show salonu

která se uskuteční v sobotu dne 12.9.2009 od 15:00 hodin v prostorách Klubu U Splavu.
Odpolednem Vás bude provázet moderátor David Vaníček.

Hlavní partner

Caricia

vstupné: 150,-Kč - předprodej
(místenka, dárek, raut)
ostatní: 120,-Kč

podporujeme

www.moda-hp.estranky.cz

